

[Poul Møller.]

det med virkelig den inderlighed, min overbevisning måtte eje. Det er, at hvad der endvidere sker under behandlingen af denne sag, hvad enten vi får forhandling eller ikke får forhandling, hvad enten vi får en realitetsforhandling, som nogen har ønsket, eller dette ikke lykkes, hvad enten der vil blive afholdt valg eller ikke afholdt valg, så vil regeringen under alle omstændigheder stå fast ved den plan, vi her har fremlagt, stå til ansvar for denne plan og søge den gennemført. Jeg vil gerne, at man helt forstår det.“

Ethvert medlem her i tinget, der kan huske den aften, vil vide, at det var ikke noget forhandlingsoplæg, det var et spørgsmål om at gennemføre denne helhedsplan således som den er. Der er faktisk ikke noget at forhandle om, og det bekræftede statsministeren da også videre i den samme tale, hvor statsministeren sagde:

„det er med nogen skepsis, man ser på muligheden for en udvalgsbehandling af disse ting.“

Og videre:

„Ikke desto mindre synes jeg, i hvert fald som tingene ligger i dette øjeblik, at man kan overveje en udvalgsbehandling;“

Efter at to store oppositionspartier i deres taler havde bebudet, at de i et udvalg ville forhandle statsministerens forslag, så var statsministeren ikke mere villig til det, end at man kunne overveje — allernådigst overveje — en udvalgsbehandling. Men statsministeren føjede til, idet han sagde, at der måtte klarhed over spørgsmålet:

„Denne klarhed må opnås i løbet af i morgen, og hvis der ikke gennem denne principopklaring er skabt sandsynlighed for en positiv forhandling, ja så må udvalget afslutte sit arbejde i morgen.“

Jeg tror, ærede medlemmer vil indrømme, at det var ikke nogen samarbejdsvenlig statsminister, der holdt den tale til oppositionen, og det blev jo også bekræftet af

den dagsorden, som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen foreslog bagefter, at her var ikke tale om noget forlig. Nej, der skulle stemmes om disse forslag, ikke bare dagen efter, men med det samme, samme aften skulle folkettinget tilslutte sig statsministerens forslag. Derfor vil jeg bede statsministeren — og uden at være vred vil jeg sige til ham — om han ikke vil holde op med at tale om, at han har praktiseret det samarbejdende folkestyre i denne sag, for det har han sandelig ikke. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal sige det på venligere måde for ikke at genere det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, men jeg mener faktisk, at han har skadet det samarbejdende folkestyre, og når man har den mening, må det være rigtigt at sige det.

Vi har altså i princippet, siger den højtærede statsminister, været urokkelige. Nu fik vi at vide, at regeringen havde gjort alt for os. Den havde opfyldt vore ufra-velige standpunkter om skattelettelse, ja men hvilken opfyldelse, højtærede statsminister, hvilken opfyldelse? En opfyldelse, hvor man sagde: ja, I får på papiret jeres skattelettelse, men I kommer til at aflevere pengene til staten igen i form af en tvangsopsparing. Det er måske for groft, om vi laver en skattelov, hvorefter I skal aflevere pengene, og derfor laver vi det i stedet for som en tvangsopsparing.

Man må da sige, at hvad enten det kan holde over for en juridisk fortolkning af forliget eller ej — og jeg tror nok, det kan holde — må man da sige, at det for os må opfattes som en fuldstændig omgåelse af forliget og dets hensigter. Dets hensigter var jo ikke, at de mennesker skulle aflevere de samme penge omend på en anden vis til staten, og derfor kan vi ikke se, at vi ligefrem skal være den højtærede statsminister og hans regering taknemlige, fordi man opfyldte det ønske, vi havde, og gav os en bunden opsparing i stedet for. Men vi kommer til at drøfte den bundne opsparing igen i næste uge, og så vil der blive vekslet flere bemærkninger om det, ligesom der vil